

Vi skal støtte kvinderne i tredjeverdenslandene i deres bestræbelser på at få et kvalitetsfyldt liv. Det kan vi blandt andet gøre ved at forfølge målene for de allerede vedtagne målsætninger fra tidligere FN-konferencer.

Statsministeren nævnte Riokonferencen om miljø, Wienkonferencen om menneskerettigheder og Kairokonferencen om befolkningsudviklingen, som sammen med det sociale topmøde har trukket det uundgåelige kvindeaspekt klarere og klarere med ind. Det er jeg godt tilfreds med.

Selv om der på Kvindekommissionens 39. samling i New York var vanskelige forhandlinger på områderne menneskerettigheder og sundhed, skal Danmark selvfølgelig presse på sammen med de øvrige EU-lande. Vedtagne tekster er vedtagne tekster, og det må også de fundamentalistiske regeringer, som siger, at de ikke vil implementere kvinders rettigheder, acceptere. Ellers er vi på vej tilbage med syv mileskridt. Det ville være katastrofalt.

Kvindens reproduktive og seksuelle rettigheder bør selvfølgelig anerkendes. Kvinder efterlades som fødeobjekter i landsbyer eller i fattigdomsghettoer i storbyer, og disse kvinder har hermed ingen eller få reelle muligheder for at tilkæmpe sig et liv med bare en anelse ligeværd og ligestilling overhovedet. Fattigdomsbyrderne er overordentlig store for disse kvinder.

Kvindens menneskerettigheder er også at kunne se bedre livsmuligheder for deres pigebørn, end de selv har haft. Det er udmærket, at der nu fokuseres på pigebarnet – girl child – blandt andet efter forslag fra udviklingslandene.

Mange steder i verden erkender man nu, at piger diskrimineres, allerede inden de fødes, først får mad, når drengene har fået, bliver udsat for lemlæstende omskæring, får kortere skolegang og uddannelse, udsættes for prostitution og handel, bliver gift som børn med teenagegraviditet til følge og i øvrigt udnyttet seksuelt på det groveste.

De tilbageværende skarpe parenteser – knasterne – skal væk i Beijing. Her kommer NGO'erne ind som særdeles væsentlige formidlere og samarbejdspartnere. Det er kvindeorganisationernes rolle at skabe debat og kanalisere kvindekrav fra græsrodder til beslutningstage-re, og det er også deres opgave sammen med regeringerne at sikre, at FN's handlingsplaner for ligestilling bliver fulgt op.

Siden FN's kvindeår i 1975 er der sket en markant udvikling i kvindeorganisationernes

arbejde. Det gælder herhjemme, og det gælder også internationalt. Stadig flere kvinder arbejder målrettet på at påvirke FN's arbejde med kvinde-spørgsmål.

Vi så under det sociale topmøde i København, at kvinderne næsten stjal billedet. Det gjaldt ikke kun Hillary Clinton, men så sandelig også de mange kvindegrupper, som samarbejdede om at stille krav til FN's officielle slutdokument. Og kvindernes stemme blev hørt.

Styrken i kvindeorganisationernes samarbejde er netop, at det er et fortsat arbejde, og at det er blevet en fast tradition, at NGO'erne samles i kvindeforum i tilknytning til FN-konferencerne.

Derfor er det utroligt uheldigt og uacceptabelt, at kineserne tilsidesætter forpligtelsen til, at NGO-konferencen og regeringskonferencen skal ligge så geografisk tæt på hinanden som muligt. Man kan ikke påstå, at flere timers kørsel i Beijingområdet er tæt på hinanden. Dette har vi selvfølgelig protesteret imod, både gennem Kvindekommissionens arbejde og gennem EU.

Vi ser, at kønsspørgsmålene er reflekteret i de afholdte store verdenskonferencer, og at disse principper efterhånden har fået stor betydning for indholdet i de vedtagne tekster. Det kan være svært at fastholde regeringerne verden over, og det er vigtigt, at vi fastholder det danske, det nordiske og det europæiske pres og derigennem verdenssamfundets pres.

Jeg mener, at verdenskvindekonferencerne er kommet for at blive, og Socialdemokratiet støtter naturligvis dagsordensforslaget.

Hanne Severinsen (V):

I Venstre synes vi, det er vigtigt, at der er bred enighed i Folketinget om disse konferencer. Derfor har vi også kunnet være med i de forskellige dagsordener forud for konferencerne, som går helt tilbage til den første i Mexico for 20 år siden, og der er unægtelig sket en udvikling i disse 20 år.

Jeg er helt sikker på, at én af de ting, der er kommet ud af den række konferencer, vi har haft, og den proces, der er blevet sat i gang, er, at der er blevet bedre forståelse blandt verdens kvinder. Der var nok lidt mistænksomhed i starten, men det, der er kommet ud af det, er et meget veludbygget kvindenetværk. Det har givet sig udslag i, som også andre har været inde på, at man på Riokonferencen kunne se, at selv om det drejede sig om miljø, var det i høj grad også kvinders problemer i miljøet og deres